

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 382/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Fakultná nemocnica s poliklinikou J. A. Reimana Prešov**, Jána Hollého 14, Prešov, IČO 00 610 577, zastúpenej Advokátska kancelária GOGA a spol., s.r.o., Kupeckého 4, Košice, proti upovedomeniu o ukončení exekúcie sp. zn. 353EX 721/23, 76Ek/1774/2023 z 19. januára 2024, ktoré vydal súdny exekútor JUDr. Dušan Sopko, Okružná 17, Svit, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) upovedomením o ukončení exekúcie sp. zn. 353EX 721/23, 76Ek/1774/2023 z 19. januára 2024, ktoré vydal súdny exekútor JUDr. Dušan Sopko, Okružná 17, Svit (ďalej len „súdny exekútor“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté upovedomenie súdneho exekútora a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci: V exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 76Ek/1774/2023 vystupuje sťažovateľka v procesnej pozícii povinného, pričom predmetom exekučného konania je vymoženie peňažnej sumy (5 764,09 eur) na základe exekučného titulu, ktorým je uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 22Cb/23/2020 zo 17. januára 2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2023 a vykonateľnosť 21. februára 2023. Okresný súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie 8. augusta 2023. Súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí

exekúcie 10. augusta 2023, ktoré sťažovateľka prevzala 11. augusta 2023. Následne 17. januára 2024 vydal súdny exekútor exekučné príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky adresované trom zdravotným poisťovniam pôsobiacim na Slovensku, pričom tieto zaslal aj sťažovateľke. Sťažovateľka nasledujúci deň, t. j. 18. januára 2024, o 16.12 h zaslala súdnemu exekútorovi návrh na vylúčenie veci z exekúcie, v ktorom namietala nesprávny procesný postup súdneho exekútora, ako aj skutočnosť, že podľa nej boli postihnuté pohľadávky voči zdravotným poisťovniam vylúčené z exekúcie podľa § 91 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poskytovateľoch“). Súdny exekútor ale už 19. januára 2024 vydal napadnuté upovedomenie o ukončení exekúcie, v ktorom uviedol, akým spôsobom rozvrhol vymoženú sumu, čím sa zároveň exekučné konanie ukončilo.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Základom námietok sťažovateľky v ústavnej sťažnosti je presvedčenie, že súdny exekútor postupoval v predmetnom exekučnom konaní nesprávnym a nezákonným spôsobom. To sa v prvom rade zhmotnilo v upovedomení o začatí exekúcie (ktoré sťažovateľka prevzala 11. augusta 2023, pozn.) podľa § 61 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorým súdny exekútor sťažovateľku upovedomil aj o spôsoboch vykonania exekúcie, a to konkrétne prikázaním pohľadávky z účtu v banke (§ 94 a nasl. Exekučného poriadku), prikázaním iných peňažných pohľadávok (§ 105 a nasl. Exekučného poriadku) a postihnutím iných majetkových práv (§ 113 a nasl. Exekučného poriadku).

4. Sťažovateľka si z dôvodu, že súdny exekútor v predmetnom upovedomení o začatí exekúcie citoval § 95 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, vyložila toto upovedomenie ako úmysel súdneho exekútora upovedomiť ju iba o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Konkrétne účty, ktoré mali byť postihnuté touto exekúciou, ale neidentifikoval. Toto upovedomenie preto sťažovateľka považovala za neurčité a právne neperfektné, pretože má viacero účtov účelovo rozdelených podľa zdroja alebo použitia peňažných prostriedkov na nich uložených, napr. kapitálové príjmy zo štátneho rozpočtu, z fondov Európskej únie, na zdravotnú starostlivosť, na činnosť subjektu hospodárskej mobilizácie, prvky kritickej infraštruktúry v zdravotníctve a pod. Sťažovateľka preto tvrdí, že na základe upovedomenia o začatí exekúcie nemala možnosť vyhodnotiť, či exekúcia nemá nepostihovať prostriedky na účte, ktoré exekúcii nepodliehajú, a prípadne z akého dôvodu.

5. Vo vzťahu k spôsobu exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky sťažovateľka uviedla, že súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie z augusta 2023 neidentifikoval konkrétnu inú peňažnú pohľadávku, s ktorou súdny exekútor zakázal sťažovateľke nakladať. Okrem toho zo znenia § 106 ods. 1 Exekučného poriadku sťažovateľka vyvodila, že súdny exekútor musí najprv vydať príkaz na začatie exekúcie podľa § 106 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku adresovaný dlžníkovi povinného a až následne by mal vydať osobitné upovedomenie o začatí exekúcie konkrétnym spôsobom podľa § 106 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku (v tomto prípade prikázaním inej peňažnej pohľadávky, pozn.) odlišné od všeobecného upovedomenia o začatí exekúcie (ktoré sťažovateľka prevzala 11. augusta 2023). Sťažovateľka zastáva názor, že súdny

exekútor nikdy nevydal príkaz na začatie exekúcie podľa § 106 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku pred upovedomením o začatí exekúcie a pri svojej ďalšej činnosti vychádzal iba zo všeobecného prvotného upovedomenia o začatí exekúcie z augusta 2023, ktoré považoval aj za upovedomenie podľa § 106 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Sťažovateľka ďalej uvádza, že až po vydaní tohto všeobecného upovedomenia vydal súdny exekútor tri príkazy na začatie exekúcie adresované zdravotným poisťovniam, a to v jeden deň (17. januára 2024) spolu s vydaním troch príkazov na vykonanie exekúcie, ktoré sťažovateľka prevzala 18. januára 2024.

6. Sťažovateľka teda tvrdí, že jej nikdy nebolo doručené relevantné upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie podľa § 106 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku so špecifikáciou postihnutej pohľadávky. O tom, ktoré jej pohľadávky majú byť postihnuté predmetnou exekúciou, sa mala sťažovateľka dozvedieť až momentom doručenia exekučných príkazov. V rovnaký deň, ako jej boli tieto exekučné príkazy doručené (18. januára 2024), teda podala súdnemu exekútorovi návrh na vylúčenie vecí z exekúcie, ktorý má odkladný účinok (§ 44 ods. 1 Exekučného poriadku), pretože postihnuté pohľadávky sťažovateľky voči zdravotným poisťovniam majú byť vylúčené z exekúcie podľa § 91 zákona o poskytovateľoch. Súdny exekútor ignoroval odkladný účinok návrhu sťažovateľky na vylúčenie vecí z exekúcie a nasledujúci deň, t. j. 19. januára 2024, vykonal rozvrh výťažku platby dlžníka sťažovateľky a vydaním napadnutého upovedomenia o ukončení exekúcie exekučné konanie ukončil.

7. Už uvedené okolnosti podľa sťažovateľky predstavovali porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj jej základného práva vlastniť majetok a v petite ústavnej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie označených práv napadnutým upovedomením o ukončení exekúcie, ktoré zároveň navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), a to napadnutým upovedomením súdneho exekútora o ukončení exekúcie.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje „iba“ proti napadnutému upovedomeniu súdneho exekútora o ukončení exekúcie, hoci argumentačná línia dôvodov ústavnej sťažnosti vedie k postupným námietkam proti prakticky celému postupu exekútora (a ním vykonaným úkonom) v predmetnom konaní, čo sa ale neprejavilo v znení navrhovaného petitu ústavnej sťažnosti, preto ústavný súd konštatuje, že mu neprislúcha posudzovať za takejto situácie zákonnosť či dokonca správnosť postupu súdneho exekútora v rozsahu, aký uviedla sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti. V zmysle materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti však ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa aj k dôvodom ústavnej sťažnosti, ktoré napokon nedoviedli sťažovateľku k vyústeniu v ňou navrhovanom petite.

11. Výklad, ktorý prezentovala sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, týkajúci sa potreby chronologickej postupnosti vydania upovedomenia o začatí exekúcie, následne príkazu na začatie exekúcie a následne upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie vyznieva účelovo a situačne. Ustanovenie § 61 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku totiž výslovne stanovuje, že prvotné všeobecné upovedomenie o začatí exekúcie obsahuje aj upovedomenie o spôsobe jej vykonania, ak ho už je možné určiť. Navyše príkaz na začatie exekúcie sa na rozdiel od príkazu na vykonanie exekúcie (exekučného príkazu) nedoručuje povinnému, preto predpoklady sťažovateľky o tom, kedy boli doručené príkazy na začatie exekúcie jej dlžníkom, sú irelevantné.

12. Ďalej napriek tomu, že sťažovateľke neboli podľa jej tvrdení v ústavnej sťažnosti zrejme viaceré okolnosti z upovedomenia o začatí exekúcie a o spôsobe jej vykonania (špecifikácia účtov a pohľadávok sťažovateľky, pozn.), ktoré prevzala 11. augusta 2023, až do momentu, keď jej bol doručený príkaz na vykonanie exekúcie (18. januára 2024), neadresovala súdnemu exekútorovi, resp. exekučnému súdu žiadne výhrady, resp. pripomienky k jeho postupu v predmetnom exekučnom konaní, a teda, samozrejme, ani návrh na vylúčenie konkrétnych vecí z exekúcie. Sťažovateľka tu síce poukázala na predošlé nesúvisiace rozhodnutie exekučného súdu (sp. zn. 64Ek/4252/2021 z 11. júla 2022), v ktorom tento okrem iného uviedol aj to, že vec sa stane predmetom exekúcie až vtedy, ak súdny exekútor vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, v ktorom je táto vec identifikovaná. V nadväznosti na to sťažovateľka dôvodila, že ak súdny exekútor vydal iba všeobecné upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, v ktorom nešpecifikoval konkrétnu finančnú pohľadávku sťažovateľky, jej návrh na vylúčenie takejto veci z exekúcie by bol posúdený ako predčasne podaný. Ani tento argument ale nie je možné sťažovateľke bezvýhradne uznať. V súdnom rozhodnutí, na ktoré odkázal, exekučný súd vyhodnotil návrh sťažovateľky na vylúčenie veci z exekúcie ako neurčitý (neposudzoval teda, či bol alebo nebol predčasne podaný, pozn.) z dôvodu, že sťažovateľka navrhovala vylúčiť z exekúcie všetok svoj majetok bez akejkoľvek konkretizácie. Exekučný súd ale v predmetnom rozhodnutí uviedol, že pri exekučno-právnej imunite vždy ide o konkrétny majetok štátu a nevzťahuje sa *en bloc* na konkrétny subjekt, ako tam *de facto* tvrdila sťažovateľka. Ide pritom o vyvrátiteľnú domnienku a dôkazné bremeno týkajúce sa naplnenia tejto hypotézy znáša v zásade povinný. Je to tak aj v prípade majetku podľa § 91 zákona o poskytovateľoch, kde musí preukázať, že konkrétny majetok slúži výhradne na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti. V tejto súvislosti exekučný súd zdôraznil, že ide o návrhové konanie, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou a súd je viazaný návrhom, ako ho formuluje navrhovateľ (a teda aký konkrétny majetok navrhne vylúčiť z exekúcie). Exekučný súd teda nemá úradnú povinnosť bez príslušnej procesnej aktivity povinného (navyše v prípade sťažovateľky zastúpenej aj advokátom) preventívne preskúmať, či sa exekúcia nevedie na majetok povinného, ktorý exekúcii nepodlieha, resp. je z exekúcie vylúčený zo zákona.

13. Neobstojí teda argument, že ak sťažovateľka považovala upovedomenie súdneho exekútora o spôsobe vykonania exekúcie za neurčité, jej potenciálny návrh na vylúčenie veci z exekúcie by bol exekučným súdom posúdený ako predčasne podaný. V prvom rade predčasnosť takeého návrhu vylučuje už len to, že by bol podaný až po vydaní upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie. Tento záver paradoxne potvrdzuje aj ďalšia listina, ktorú predložila sťažovateľka ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti. Ide o výzvu na doplnenie podnetu súdneho exekútora na rozhodnutie o vylúčení veci z exekúcie v inom nesúvisiacom exekučnom konaní vedenom proti

sťažovateľke (sp. zn. 19Ek/88/2023 z 25. augusta 2023), ktorou exekučný súd vyzýva súdneho exekútora (už po preložení návrhu na vylúčenie veci z exekúcie), aby doložil súdu upovedomenia o začatí exekúcie príkazom pohľadávok, ktoré povinný (sťažovateľka) navrhoval vylúčiť z exekúcie, resp. príkazom na začatie exekúcie, ktoré mali byť doručené banke, resp. dlžníkom povinného, aby bolo zrejmé, že predmetné pohľadávky (ktoré navrhoval povinný vylúčiť z exekúcie) sú predmetom tejto exekúcie. Z uvedeného tak vyplýva, že ak by sťažovateľka podala návrh na vylúčenie konkrétnych vecí z exekúcie po vydaní hoci aj neurčitého upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie alebo by v rámci odôvodneného návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie namietanú neurčitosť upovedomenia napadla, konajúci exekútor by sa o jej argumentoch jednak včas dozvedel (keďže návrh sa podáva u exekútora) a jednak by aj exekučný súd mohol požiadať súdneho exekútora o konkretizáciu predmetu danej exekúcie. S ohľadom na už uvedené okolnosti a tiež s ohľadom na skutočnosť, že ide o právne zastúpenú sťažovateľku, proti ktorej už bola viackrát vedená obdobná exekúcia príkazom iných peňažných pohľadávok (minimálne v ňou uvedených prípadoch pod sp. zn. 64Ek/4252/2021 a 19Ek/88/2023), pôsobia jej argumenty v ústavnej sťažnosti značne rozpačito. Nepresvedčivo až protirečivo pôsobia tiež tvrdenia sťažovateľky, že pre všeobecnú povahu upovedomenia o začatí exekúcie, jej nikdy nebolo doručené upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie. Na inom mieste ústavnej sťažnosti ale uvádza, že toto upovedomenie o začatí exekúcie považovala aj za upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, ale iba príkazom pohľadávky z účtu v banke, no už nie príkazom iných peňažných pohľadávok, hoci znenie upovedomenia tejto konštrukcii zjavne nezodpovedá.

14. Podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

15. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka bola v konaní od počiatku začatia výkonu exekúcie nečinná a takýto návrh na vylúčenie vecí z exekúcie (minimálne s argumentmi, ktorými proti predmetnému upovedomeniu brojí v tejto ústavnej sťažnosti) hneď po tom, čo jej bolo doručené upovedomenie z 11. augusta 2023, nepodala. Keďže sťažovateľka vzhľadom na už uvedené okolnosti nevyčerpala všetky jej dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany, ústavný súd (aj v prípade, ak by táto skutočnosť vyústila do znenia petitu) nie je príslušný na preskúmanie postupu súdneho exekútora, ktorý viedol k vydaniu napadnutého upovedomenia o ukončení exekúcie. Na riešenie a posúdenie jej námietok bol príslušný exekučný súd, na ktorý sa sťažovateľka neobrátila. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu. Ústavný súd teda pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky na základe uvedených zistení dospel k záveru, že v zmysle § 56 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľka nevyčerpala v príslušnom čase všetky jej dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany proti postupu exekútora a ním vydaným aktom, ktoré predchádzali ukončeniu exekúcie, preto jej následná ústavná sťažnosť smerujúca proti uvedenému postupu predchádzajúcemu vydaniu

upovedomenia súdneho exekútora o ukončení exekúcie nie je prípustná. Z tohto dôvodu ju teda ústavný súd v uvedenej časti musel odmietnuť pri jej predbežnom prerokovaní [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

16. Ústavný súd sa v ďalšom preto zameril na preskúmanie námietky sťažovateľky, ktorá atakuje porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým upovedomením exekútora o ukončení exekúcie, ako to sťažovateľka navrhla v petite svojej ústavnej sťažnosti.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Ústavný súd poukazuje na znenie § 61o Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor ukončí exekúciu iným spôsobom ako zastavením exekúcie, ak povinný splnil vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie alebo exekútor vymohol vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie. Exekútor v takom prípade vydá upovedomenie o ukončení exekúcie, ktorého súčasťou je konečné vyúčtovanie exekučného konania, v ktorom exekútor uvedie najmä výšku vymožených pohľadávky oprávneného, výšku vymožených trov oprávneného a výšku vymožených trov exekútora. Upovedomenie o ukončení exekúcie zašle exekútor účastníkom konania a súdu. Doručením upovedomenia o ukončení exekúcie súdu sa exekučné konanie končí.

19. Z preskúmvanej veci je zrejmé, že povinný (sťažovateľka) vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie nesplnil a ak následne exekútor vymohol vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie, a teda následne postupoval striktne podľa § 61o Exekučného poriadku, záverečné obligatórne vydanie upovedomenia o ukončení exekúcie je len „pomyselnou bodkou“ uzatvárajúcou uvedený proces.

20. Ústavný súd v tejto časti exces v postupe súdneho exekútora nezistil a pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým upovedomením a namietaným porušením označených práv ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Ako *obiter dictum* ústavný súd súčasne dodáva, že týmto zároveň neodobruje bez výhrad spôsob, akým postupoval súdny exekútor v predmetnej exekučnej veci. Postup exekútora po doručení návrhu sťažovateľky na vylúčenie veci z exekúcie z 18. januára 2024, keď už nasledujúci deň, t. j. 19. januára 2024, napriek odkladnému účinku vydal napadnuté upovedomenie

o ukončení exekúcie, podľa názoru ústavného súdu mal byť predmetom prieskumu príslušného exekučného súdu. Avšak aj pre neodôvodnenú nečinnosť samotnej sťažovateľky nielen v období medzi 11. augustom 2023 a 18. januárom 2024, ale aj po vydaní príkazov na vykonanie exekúcie, keď exekútor ignoroval odkladný účinok návrhu sťažovateľky na vylúčenie veci z exekúcie, čo sa malo stať predmetom prieskumu exekučného súdu, mal ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti značne zúžený manévrovací priestor. Ústavný súd zdôrazňuje, že samotné upovedomenie súdneho exekútora o ukončení exekúcie je v zásade len formálnym ukončením exekučného konania a jeho potenciálne zrušenie (ako to navrhovala sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti) by zo strany ústavného súdu bolo akademickým rozhodnutím neumožňujúcim ústavnému súdu zvrátiť jednotlivé úkony súdneho exekútora (konkretizáciu predmetu exekúcie v upovedomení, realizáciu exekučných príkazov alebo rozdelenie rozvrhu výťažku, pozn.), resp. diktovať mu postup v samotnom exekučnom konaní, prípadne rozhodovať o tom, či sú konkrétne pohľadávky vylúčené z exekúcie podľa § 91 zákona o poskytovateľoch, pretože toto už je a stále bolo úlohou príslušného exekučného súdu. Po skončení samotného exekučného konania môže sťažovateľka postupovať už iba podľa § 31 Exekučného poriadku a prípadne si uplatniť proti súdnemu exekútorovi náhradu škody, ktorú jej mohol tento spôsobiť v súvislosti s výkonom činnosti súdneho exekútora.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu